

Mt 20,17-28

¹⁷ Když Ježíš šel do Jeruzaléma, vzal si stranou dvanáct učedníků a cestou jim řekl: ¹⁸ "Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt ¹⁹ a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali ho a ukřižovali; a třetího dne bude vzkříšen." ²⁰ Tehdy k němu přistoupila matka synů Zebedeových se svými syny, klaněla se mu a chtěla ho o něco požádat. ²¹ On jí řekl: "Co chceš?" Řekla: "Ustanov, aby tito dva synové měli místo jeden po tvé pravici a jeden po tvé levici ve tvém království." ²² Ježíš však odpověděl: "Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já mám pít?" Řekli mu: "Můžeme." ²³ Práví jim: "Můj kalich budete pít, ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž je připravil můj Otec." ²⁴ Když to uslyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na oba bratry. ²⁵ Ale Ježíš si je zavolal a řekl: "Víte, že vládcové panují na národy a velicí je utlačují. ²⁶ Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; ²⁷ a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. ²⁸ Tak, jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé."

Sestry a bratři,

přemýšlím tu nad odvahou paní Zebedeové. Ta žena vystupuje s autoritou matky. V orientu má žena hodnotu především jako matka synů. A stejně se snaží trochu pomoci svým dvěma klukům. Možná si netroufali vyslovit sami své přání. Taková šedá eminence v pozadí.

Zkuste si to představit jako máma/táta dvou synů: chtít, aby moje, právě moje dvě děti, měly místo vedle Ježíše jako jeho – náměstci, nebo jak by zněl přesný název jejich postu. Aby moje, právě moje děti, spojily svůj osud s tímhle člověkem. Čtenáři Matoušova evangelia dávno vědí, kam Ježíšova cesta vede, na kříž. A že to není cesta úspěchu a kariéry. Možná, možná ještě Zebedeovci mohli tu třetí předpověď utrpení přeslechnout, nebrat ji vážně. Čtenář už tuhle možnost nemá. Ať mají moji dva kluci místo vedle tebe. Chtěli byste to tak vy pro své děti? Odvaha paní Zebedeové je velká. Ví vůbec, do čeho ti dva chtějí jít? Možná ano. Možná jen tuší. Přesto – nebo právě proto – za ně prosí.

Myslím tu na všechny šedé eminence v pozadí. Na ty, kdo včas zařídí, dořeknou, udělají. Pracují neviditelní neslyšitelní, ale za nimi je hromada práce. Taktéž neviditelné, dokud se nezačnete zajímat blíž. Myslím na všechny ty sborové sestry a ty, kdo jejich práci vykonávají, na všechny ty dobré duše sborů. Úplně samozřejmě a neslyšně a neviditelně pracují. Kde bychom byli, kdyby tu nebyli? Jak moc jsou tito lidé potřeba!

Víra dvou synů Zebedeových je také zcela jasná. Jak pevně je ukotvená! Byli to „synové hromu“ - jejich víra je jasná jako facka, věří, jak by hrom bil; jsou přímí, bez vytáček jdou. Jsou ochotni vyvodit ze své víry konkrétní důsledky, pro svůj vlastní život. Můžeme pít tvůj kalich. Ve Starém Zákoně je kalich spojen s utrpením – a oni ho přesto chtějí pít! To je něco, co mi vyráží dech. Jak může někdo tohle chtít? Je vůbec někdo takový šílenec, že jde dobrovolně do situace, která je pro něj osobně spojena s nepříjemnostmi, jen kvůli víře? Přemýšlím, jestli jsem potkala někdy někoho takového.

Možná, víte, možná jen ten, kdo vidí dál než za to utrpení a bolest, kdo vidí smysl věcí a ví, proč jsou důležité, může do takových situací jít a obstát. Promiňte mi to přirovnání, ono tak úplně nesedí, ale dámy, která jste měla před porodem strach? To je myslím nejběžnější hraniční zkušenost, se kterou se setkáváme. Přežít se to celé dá jen proto, že vidíte a stále si připomínáte ne to, že to přežily to jiné, přežiju to taky, ale vidíte v každé bezmocné bolestivé chvíli, že jste blíž cíli. Ztrácet a nalézat smysl celého dění po dobu jeho trvání, připomínat si smysl – a nakonec přivést na svět něco, co na světě předtím nebylo, nikdy předtím a nikdy potom, totiž člověka. A jsou takové ženy, co mají

dětí i víc než jedno. Pánové, my ženy máme lepší příležitost naučit se vidět za dění, vidět jeho smysl – triumfně nás a ukažte nám, že i víra může vidět za strach, bezmoc, bolest. A že má smysl podstoupit zdánlivě nesmyslné pro ten cíl. Kolik máme mezi sebou lidí, co dovedou praštit do stolu a naprosto jasně, jak když hrom bije, říct: Tohle je moje víra a k těmhle konkrétním činům mě vede. A na otázku: „A nebojíš se?“ Jen mávnou rukou a řeknou „Ono se to nepotento.“ Jak moc jsou tihle lidé potřeba!

Otázka v podtextu: kdo je víc: mučedníci nebo ti druzí? Protože bratři Zebedeovi byli jedni z prvních mučedníků. Kdo má v Božím království větší cenu – mučedník, který vytrpí strašnou smrt pro svoji víru, nebo ten, kdo se nějak – a všelijak- pere se životem a tím, co potkává a prožije a někdy musí prožít a nikdy takto radikálně svědectví o Kristu nevydá?

Tento týden na mě na www.seznam.cz kouknul příběh Maxmilána Kolbeho, který daroval svůj život za život Františka Gajowniczka. Napadají mě ti hrdinové, co úplně obyčejně nesou svůj život a zápasí každý den o věrnost své víře tam, kde právě jsou. Nepíše se o nich, ale jsou tady. V nemocnici jako ti pečující i na lůžku jako pacienti, v Diakonii a nejen v té vlašimské, za volantem, doma ... Kdo je víc? Nebo je celá otázka položená špatně? Jak moc jsou lidé víry potřeba!

Kdo je vlastně veliký v Božím království? Jako by se tu otáčela optika. Kdo chce být velký, musí mít odvahu nehrát už teď hry na velký-malý, mocný-bezmocný. Být tak zakotvený v Božím království, jako kdyby v něm už žil. A tak se i rozhodovat a jednat. Vidět dál a hlouběji i za to, co se kolem něj děje.

A víte co? Ten kalich je jen jeden. Pro všechny.

Modlitba

Prosíme tě, Pane, buď s námi celý den, ať ve všem, co se stane, jsi námi oslaven.

Pane náš, prosíme, dej, ať smutek není králem a bolest princeznou, slunce ať má správný jas, v tobě pravou radost ať smutní naleznou, prosíme tě, vyslyš nás.

Ať přestanem se mračit a dokážem se smát, ať umí znovu začít ten, koho zastih' pád.

Ať postavíme chrámy z tvé lásky v srdcích svých, buď celý dnešek s námi, ať přemůžeme hřích.

Ať nejdem spát s otázkou, co ty nám zítra dáš, ať všechno přijmem s láskou, jak ty nás přijímáš.

Amen

Tento text je pouze koncept, který mám před sebou i já, když kážu. A tak byl i psán a připravován, než staršovstvo rozhodlo o pozastavení konání bohoslužeb po dobu nouzového stavu vyhlášeného vládou. Dávám tento koncept k dispozici v naději, že alespoň někomu bude k povzbuzení a radosti.

Tomuto konceptu chybí ještě vanutí Ducha svatého, který si tak pofukuje kostelem, tón mého hlasu, naladění Vás, posluchačů... tedy to, co dělá z konceptu kázání kázání skutečné a dává slovům něhu a tvar...

Vaše Kateřina Frühbauerová, farářka, 15. 3. 2020